

‘Stoeien is de meest directe vorm van contact maken’

Woubrugge - Het zit 'in de aard van het beestje' dat kinderen af en toe even willen ravotten om hun energie kwijt te raken. Stoeien is alleen daarom al heel goed. Maar daarmee houdt het niet op, vindt Yos Lotens uit Woubrugge. De bekende judoleraar en sportdocent ziet in de praktijk dat jongeren er stabiel door worden. Omdat dit jaar, het Europese jaar van opvoeding door sport is, besloot hij een boek te wijden aan stoeien. Hij overhandigt de Elmar-uitgave vandaag officieel aan Anton Geesink. Lotens, die al verscheidene boeken over de judosport en aanverwante onderwerpen heeft geschreven, is een enthousiast pleitbezorger van de sport. Stoeien tijdens gymles of gewoon thuis staat volgens hem niet zo ver weg van judo. Het is zonder de etiquette, het groepsceremonieel en het pakket regels dat bij judo hoort.

„Maar er blijft één regel: pijn kan gewoon niet. Stop is stop, stelt hij. Voor de rest kan het geen kwaad kinderen even hun gang te laten gaan. „Stoeien vinden veel kleintjes al leuk. Het zit in de aard van het beestje om af en toe stoom af te blazen. Het is ook de meest directe vorm van contact maken. De laatste jaren, zo merkt hij in en buiten zijn werk, komt dat directe contact steeds meer in de verdrukking te zitten.„je ziet dat ouders minder thuis zijn, dat kinderen 's middags ergens anders verblijven. Maar ook de houding van de maatschappij tegenover aanraken verandert. Dat merken wij als docenten ook. Je moet heel goed beoordelen of je iemand een hand op de schouder kunt leggen." Lotens vindt het goed dat het voorkomen van ongewenste intimiteiten meer in de aandacht is gekomen. Maar met zijn boek wil hij onderstrepen dat er wel 'gewoon' lichamenlijk contact mogelijk moet blijven. Het zit zelfs in het leerplan voor het voortgezet onderwijs. Stoeien is onderdeel van het bewegingsonderwijs. Het stimuleert het vertrouwen over en weer. Kinderen kunnen beter aanvoelen waar de grenzen liggen. Ik zie dat de leerlingen veel stabiel en actiever worden en steviger in hun schoenen staan. Ze hebben ook minder gauw last van faalangst. Ik heb wel eens leerlingen gehad die bij de theorievakken niet zo lekker in hun vel zaten. Dankzij het stoeien kwamen zij ook op andere terreinen veel meer uit hun schulp."